

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) S. H., a b) M. H.**, bytem tamtéž, oba zast. JUDr. Jiřím Novákem, advokátem, se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2006, č. j. 30 Ca 282/2005 - 29,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2006, č. j. 30 Ca 282/2005 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasačními stížnostmi podanými v zákonné lhůtě se žalobci jako stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 20. 9. 2005, č. j. JMK 30273/2005 OÚPSŘ, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Ivanovice na Hané č. 15/4/2005 ze dne 4. 5. 2005, č. j. 418/2003, o dodatečném povolení stavby víceúčelové zemědělské stavby obsahující sklad hospodářského nářadí a seník, úložiště koňského hnoje a oplocení části pozemku u rodinného domku v I. n. H., O. X, na pozemcích parc. č. 1900/97 (oplocení), 393/1 (víceúčelová zemědělská stavba, část oplocení, úložiště koňského hnoje), kat. území I. vydané v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) z. č. 50/1976 o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). V naposledy uvedeném rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že dne 8. 9. 2003 byl na základě provedeného státního stavebního dohledu zjištěn nezákonný stav spočívající v provádění a téměř dokončení výše uvedených staveb. Stavebníci (MVDr. J. L. a J. L.) dne 22. 12. 2003 předložili správnímu

orgánu prvního stupně žádost o dodatečné povolení stavby. Prvostupňový správní orgán poté rozhodnutím č. 17/4/2004 ze dne 20. 5. 2004, č. j. 418/2003, výše uvedenou stavbu podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona dodatečně povolil. Na základě odvolání stěžovatelů Krajský úřad Jihomoravského kraje toto rozhodnutí o dodatečném povolení stavby svým rozhodnutím ze dne 8. 9. 2004, č. j. JMK 25562/2004 OÚPSŘ zrušil a věci vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 4. 5. 2005 dále konstatoval, že uvedené stavby nejsou užívány na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými zájmy a dodatečně je povolil podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. K odvolání stěžovatelů bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno napadeným rozhodnutím žalovaného tak, že do jeho výroku byly doplněny parcelní čísla pozemků na nichž se uvedené stavby nacházejí a to, že stavby byly původně postaveny bez stavebního povolení. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vypořádal s námitkami stěžovatele S. H. uvedenými v odvolání ze dne 17. 5. 2005 a konstatoval, že se s jeho námitkami neztotožnil, námitky zamítl, rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu změnil, tak jak bylo výše uvedeno a v ostatním jej potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí žalobci podali žalobu ke Krajskému soudu v Brně v níž namítali, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné a nezákonné a dále konstatovali, že podmínky, za nichž stavební úřad dodatečně stavebníkům stavbu povolil neodpovídají obsahu vyjádření některých z dotčených orgánů státní správy a právním předpisům. Vzhledem k tomu, že žalovaný tato pochybení neodhalil, nemůže být jeho rozhodnutí správné. Žalovaný neodpovídajícím způsobem posoudil argumentaci žalobců ohledně nemožnosti chovu koní v řadové zástavbě a s ní související námitkou obtěžování žalobců imisemi prachu a zápachu nad míru přiměřenou poměrům. Žalobci nesouhlasí se závěrem žalovaného, že závazný posudek Krajské hygienické stanice je rozhodnutím zavazující stavebníky zakrývat stavbu, o níž je samostatně rozhodováno stavebním úřadem, a že tedy není třeba podmínky vyplývající z tohoto posudku stanovit stavebníkům i v rámci stavebního povolení. Tento závěr žalovaného odporuje příslušným ustanovením stavebního zákona. Soulad stavby s veřejným zájmem má být přezkoumáván a posuzován stavebním úřadem v rámci stavebního řízení a nikoli osobou zpracovávající pro stavebníka projektovou dokumentaci. Je jen a pouze na stavebním úřadu, aby na základě materiálů a jednotlivých vyjádření dotčených orgánů státní správy soulad stavby s veřejným zájmem posoudil, což v daném případě stavební úřad neučinil a ani žalovaný toto jeho pochybení svým rozhodnutím nenapravil. Žalovaný nesprávným způsobem přistoupil k posouzení žalobci namítané nesprávnosti prvoinstančního rozhodnutí s ohledem na nedostatečnou zabezpečenost zamezení vnikání koní na pozemek žalobce. Žalobci navrhli aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal jej k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že rozhodoval správně, námitkami žalobců se dostatečně zabýval a posouzení svá i stavebního úřadu důkladně odůvodnil. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 9. 2006, č. j. 30 Ca 282/2005 – 29, žalobu odmítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení konstatoval, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétně, to znamená ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů

považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a poukázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 149/2004, zveřejněný pod číslem 488/2005 Sb. NSS a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 2 Azs 92/2005. Ze žalobních bodů musí být zřejmé důvody žalobceva přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje zákonu nebo jinému právnímu předpisu, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno. Dále krajský soud konstatoval, že ve správním soudnictví se poskytuje ochrana veřejným subjektivním právům a aby mohla být žaloba projednatelná je žalobce povinen v rámci žalobních bodů v úplnosti namítat, jakým způsobem byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podání žalobců výše uvedeným požadavkům nevyhovělo, neboť tvrzené procesní vady nejsou dány do souvislosti s porušením hmotných subjektivních práv žalobců a postrádá základní náležitosti vymezené v ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z obsahu podání je pouze patrné, že žalobci se domáhají zrušení napadeného rozhodnutí, nespécifikují však jakým způsobem bylo zasaženo do jejich hmotných subjektivních práv a jaké ustanovení právních předpisů žalovaný porušil. I když v žalobě uvedli, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné, tato námitka nebyla konkretizována s ohledem na zásah do subjektivních hmotných práv. Z ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že nedostatek podmínek řízení spočívající v tom, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod může být odstraněn pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu, s nimiž je tento typ řízení koncipován. Krajský soud proto žalobce k odstranění nedostatku podmínky řízení nevyzýval, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně podal každý z žalobců (dále též „stěžovatelé“) včas kasační stížnost doplněnou podáním ze dne 3. 1. 2007 a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Obě kasační stížnosti stěžovatelů jsou totožného obsahu. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí návrhu na zahájení řízení, tak jak je stanoví soudní řád správní. Ačkoli v žalobním návrhu ze dne 12. 9. 2005 nejsou uvedena konkrétní ustanovení právních předpisů, jejichž porušení ze strany žalovaného je stěžovateli namítáno, tak je z uvedeného podání zcela zřejmé jakým způsobem se porušení práva žalovaným dotýká subjektivních hmotných práv stěžovatelů, což samo o sobě vede k vymezení konkrétních žalobních bodů, tak jak stanoví § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovateli podaný žalobní návrh obsahuje alespoň dva žalobní body. Prvním žalobním bodem je neodpovídajícím způsobem posouzená otázka povolení chovu a s ní související obtěžování obydlí stěžovatelů imisemi prachu a zápachu nad míru přiměřenou poměrům, což dle názoru stěžovatelů stavební úřad nevyhodnotil v souladu se zákonem. Nesprávnost postupu žalovaného stěžovatelé spatřují zejména v nesprávném posouzení podmínek pro povolení stavby v řízení o odstranění stavby podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, konkrétně pak v otázce stavebníkem prokázaného souladu stavby s veřejným zájmem, na něž navazuje ust. § 62 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ukládající povinnost stavebního úřadu přezkoumat stavebníkem předloženou dokumentaci z hlediska souladu, mimo jiné, s ochranou veřejného zájmu a ochranou zdraví a života osob. Žalovaný jednal v rozporu s vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, konkrétně pak s ust. § 4 odst. 1 této vyhlášky, jež podmiňuje umístování staveb respektováním omezení, jež stanovují zvláštní předpisy chránící veřejné zájmy

(mj. zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu) a dále podmínkou zachování pohody bydlení, zejména neobtěžováním obytného prostředí nad míru přiměřenou poměrům. Na základě uvedených skutečností se stěžovatelé domnívají, že rozhodnutí žalovaného bylo vyneseno v rozporu s uvedenými ustanoveními stavebního zákona, neboť dodatečným povolením předmětné stavby je porušováno subjektivní hmotné právo stěžovatelů nalézající oporu v uvedených zvláštních předpisech na ochranu veřejného zájmu. Za druhý žalobní bod stěžovatelé považují vyhodnocení dostatečnosti zabezpečení ohrady pro koně tak, aby ani v nejmenší míře nebylo zasahováno do vlastnického práva stěžovatele. Žalovaný dle názoru stěžovatelů tuto otázku vyhodnotil v rozporu s ust. § 137 stavebního zákona, neboť ohrada pro koně na sousedním pozemku manželů L., v takové podobě, v jaké se nachází, neposkytuje stěžovatelům dostatečnou ochranu vlastnického práva a dochází tak k neoprávněnému zásahu do vlastnického práva ve smyslu ust. § 127 odst. 1 z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dle kterého se vlastník věci musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného, zejména pak vnikání chovaných zvířat na sousední pozemek. Pod tento pojem je pak možno zahrnout jednání, kterého se dopouštějí koně manželů L. tím, že okusují rostliny na hranicích pozemku, bez ohledu na hodnotu těchto okusovaných rostlin. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu v Brně v celém rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem stěžovatelů k prvnímu žalobnímu bodu zmíněnému v kasačních stížnostech uvedl, že stěžovateli opakovaně namítaná stavba pro chov koní nebyla předmětem napadeného řízení o dodatečném povolení stavby. Předmětem řízení byla víceúčelová stavba, jejíž umístění bylo ve smyslu ust. § 4 odst. 1 a § 13 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., žalovaným důsledně posouzeno. Stavebník podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona prokázal soulad stavby postavené bez stavebního povolení s veřejným zájmem. Stavební úřad se ve svém rozhodnutí opíral o opatření navržená v doplněné projektové dokumentaci, o stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje a o závazný posudek Krajské veterinární správy a jeho podmínky. K druhému žalobnímu bodu zmíněnému v kasačních stížnostech, žalovaný uvedl, že v řízení nebyl žádný důvod aplikovat ust. § 137 stavebního zákona, neboť se v případě oplocení jednalo o námitky stavebnětechnického charakteru, o kterých byl stavební úřad oprávněn a povinen rozhodnout. Nejednalo se ani o námitky zpochybňující rozsah vlastnického práva stavebníků, ani o nesprávnost hranice pozemku v terénu, ani o zasahování do sousedního pozemku ve vlastnictví stěžovatelů. Žalovaný má za to, že rozhodoval správně, námitkami se dostatečně zabýval a posouzení stavebního úřadu a svá důkladně odůvodnil. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasačních stížnostech, a dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné.

Z textu kasačních stížností vyplývá, že ji stěžovatelé podali z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s.

Popsané důvody kasačních stížností nasvědčují závěru, že je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem

nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V dané věci krajský soud žalobu vůbec věcně neprojednával, ale usnesením ji odmítl, jelikož stěžovatelé nevymezili konkrétní skutkové a právní důvody podání žaloby a tím nebyla splněna podmínka řízení, přičemž krajský soud stěžovatele k odstranění nedostatku podmínky řízení nevyzýval, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným недостатkem podmínky řízení, pro který nebylo možné v řízení pokračovat [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 1 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy rozhodnutí správních orgánů, moc soudní tak zasahuje do činnosti moci výkonné. Jelikož se jedná o zasahování jedné státní moci do jiné, které je nezbytné z hlediska principu právního státu, je smysluplné, pokud zákonodárce stanovil, že se tak má stát jen na základě jasně a konkrétně vymezených důvodů. Není tedy přípustný paušální, nekonkretizovaný zásah moci soudní do činnosti moci výkonné, tzn. není přípustný povšechný přezkum správních rozhodnutí soudem. Funkcí právního institutu žalobních bodů je tak vůbec umožnění konkrétního přezkumu správních rozhodnutí soudem. Pojem žalobního bodu tak musí být interpretován z hlediska této jeho funkce. V souladu s touto funkcí je pak požadavek konkrétně formulovaného žalobního bodu, který jasně vymezí rozsah soudního přezkumu, a tím i míru zásahu moci soudní do moci výkonné. S tímto závěrem jsou v souladu i další ustanovení soudního řádu správního, zejména pak § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud napadené výroky rozhodnutí přezkoumá v mezích žalobních bodů. Připuštěním vágně a nekonkrétně formulovaných žalobních bodů by toto ustanovení ztratilo smysl, správní žaloba by se stala běžným (byť mimořádným) opravným prostředkem.

Sporným v dané případě je to, zda žaloba skutečně vykazovala takové vady, pro které nebylo možno v řízení pokračovat, jak uvedl krajský soud, a proto se Nejvyšší správní soud v dalším koncentroval především na její posouzení.

V dané věci jde tudíž o posouzení, zda a jakou vadou žaloba stěžovatelů trpěla, a sice konkrétně, zda byl v žalobě uveden alespoň jeden žalobní bod či nikoli. Ze žaloby stěžovatelů lze snadno dovodit, že argumentují proti způsobu posouzení věci žalovaným. Stěžovatelé v žalobě totiž uvedli, že podmínky, za nichž prvostupňový správní orgán dodatečně stavebníkům stavbu povolil neodpovídají obsahu vyjádření některých z dotčených orgánů státní správy a právním předpisům. Rozhodnutí žalovaného tak nemůže být správné, neboť tato pochybení neodhalil. Žalovaný neodpovídajícím způsobem posoudil argumentaci stěžovatelů ohledně nemožnosti chovu koní v řadové zástavbě a s ní související námitku obtěžování žalobců imisemi prachu a zápachu. Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem žalovaného, že závazný posudek Krajské hygienické stanice je rozhodnutím zavazující stavebníky zakrývat stavbu, o níž je samostatně rozhodováno stavebním úřadem, a že tedy není třeba podmínky vyplývající z tohoto posudku stanovit stavebníkům i v rámci stavebního povolení. Soulad stavby s veřejným zájmem má být přezkoumáván a posuzován stavebním úřadem v rámci stavebního řízení a nikoli osobou zpracovávající pro stavebníka projektovou

dokumentaci. Je jen a pouze na stavebním úřadu, aby na základě materiálů a jednotlivých vyjádření dotčených orgánů státní správy soulad stavby s veřejným zájmem posoudil, což v daném případě stavební úřad neučinil a ani žalovaný toto jeho pochybení svým rozhodnutím nenapravil.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. žaloba musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku.

Ze žaloby (která obsahovala obecné náležitosti) bylo zřejmé, v jakém rozsahu stěžovatelé správní rozhodnutí napadají, a rovněž důvody, proč tak činí, a bylo tak možné považovat podmínku žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za splněnou, a žalobu bylo možné u krajského soudu projednat. Stěžovatelé v podané žalobě uvedli jak právní, tak i skutkové důvody, pro které považují napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné a žaloba tudíž splňovala požadavky na formulaci žalobního bodu. Ze žaloby dále vyplývalo, že se stěžovatelé domáhají přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobní tvrzení tedy Nejvyšší správní soud shledává jako dostatečně konkrétní z hlediska možnosti přezkoumat soudem postup správního orgánu. Krajský soud tak pochybil, když žalobní body považoval za vymezené výlučně v obecné rovině. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2000, sp. zn. IV. ÚS 406/99, č. 11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že nepřiměřeně přísný výklad náležitostí správní žaloby porušuje čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho i právo na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánů veřejné správy dle čl. 36 odst. 2 Listiny.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že neobsahuje-li žaloba skutečně shora označené náležitosti, či trpí-li žaloba skutečně jinými odstranitelnými vadami, je podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vždy povinností předsedy senátu žalobce vyzvat k doplnění podání, popř. k opravě nebo odstranění jeho vad, a to ve lhůtě, kterou mu k tomu stanoví. Pokud žalobce vady ve stanovené lhůtě neodstraní vůbec nebo nedostatečným způsobem, je pro další postup soudu rozhodné, zda žaloba trpí takovými vadami, které brání možnosti pokračovat v řízení a o takové žalobě meritorně rozhodnout. Lhůtu k odstranění vad podání stanovenou předsedou senátu dle cit. ustanovení nelze zaměňovat s lhůtou pro uplatnění žalobních námitek, resp. jejich rozšíření. Brání-li vady žaloby možnosti v řízení pokračovat a o žalobě meritorně rozhodnout, soud takovou žalobu odmítne. V předmětné věci tomu však tak nebylo, jelikož jak již bylo výše uvedeno, žaloba žalobní body obsahovala. Nejvyšší správní soud tak spatřuje další pochybení krajského soudu v tom, že i přesto, že se domníval, že žaloba žalobní body neobsahovala, nevyzval stěžovatele k opravě nebo odstranění vad podání a doplnění žaloby ve stanovené lhůtě s poučením o následcích nevyhovění a žalobu odmítl. I v případě, že by žaloba skutečně neobsahovala žalobní body, by tak v posuzovaném případě krajský soud nepostupoval v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze absenci náležitostí dle § 71 s. ř. s. považovat za neodstranitelný nedostatek podání, tím spíše, nebyl-li stěžovatel k odstranění vad vyzván.

Uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu je shodný s dosavadní judikaturou zdejšího soudu, neboť Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS konstatoval, že „(...) jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování několikrát zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy musí mít tento základní smysl a účel žaloby vždy na zřeteli, a dále si musí zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem stanovená náležitost žaloby, a podle obsahu (samozřejmě netoliko pouze podle slov) žaloby podané žalobcem posoudit, zda tyto náležitosti splněny jsou či nikoliv. Na žalobu je přitom nutno pohlížet jak na jeden celek; proto nelze jednotlivé náležitosti posuzovat izolovaně. Stejný přístup je třeba volit i při odstraňování vad žaloby, tedy skutečných nedostatků obecných či zvláštních náležitostí žaloby, které brání tomu, aby žaloba mohla být podkladem projednání a rozhodnutí věci. (...) Pokud je namístě vady odstraňovat [např. žalobce neuvádí v žalobě žádné konkrétní výtky vůči napadenému rozhodnutí, ale pouze povšechně cituje ustanovení právních předpisů], pak soud musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu, a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy, a jednak o tom, jak má vadu odstranit. Toto poučení přitom musí být konkrétní [pouhá parafráze vybraných ustanovení soudního řádu správního je tedy nedostačující] a musí být diferencované v závislosti na individuální charakteristice žalobce, vůči němuž směřuje.“

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušit (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby řádně posoudil stěžovatelem napadené rozhodnutí žalovaného, vypořádal se s veškerými žalobními body a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil.

O nákladech řízení o kasačních stížnostech rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu